



— Plătesc un taco de la tine și plusez cu jumătate de cheeseburger.

Mă uit la cărți. Am o pereche de popi și una de optari. Mi se pare o mână bună. Dar am învățat regulile pokerului abia acum douăzeci de minute. Sunt din Serenity, New Mexico, unde nimeni nu știe poker pentru că-i joc de noroc.

Credeți-mă, asta nu-i nici pe departe cea mai mare ciudățenie a locului ăluia.

— Hai, Eli. Rămâi sau te arunci? întrebă Randy Hardaway.

Și el e tot din Serenity, dar trăiește în lumea reală de vreo două luni deja, deci știe mai multe decât mine despre lucruri ca pokerul.

Al treilea jucător, Malik Bruder, își pune cărțile pe covor.

— Gata. Eu ies.

— Trebuie să spui *mă arunc*, îl corectează Randy.

GORDON KORMAN

— Cum vrei tu. Hai să mâncăm. Mor de foame.

— Asta nu-i mâncare, astea sunt jetoanele noastre, insistă Randy. Dacă mâncăm acum, nu mai avem pe ce paria. Redevine mâncare după ce se termină jocul.

Râd.

— Până atunci ai să câștigi tu tot.

— Dacă sunt binedispus, poate mă gândesc să împart cu voi. Gata, hai să jucăm.

Tai o bucată din burgerul meu cu un cuțit de plastic și o pun pe caserola de spumă în care ținem potul.

— Bine, zic, eu am două perechi.

— N-ajunge, chicotește Randy, arătându-și mâna: trei șesari. Mari fraieri mai sunteți! Parcă ați fi terminat grădinița ieri.

— Ha! pufnește Malik. Grădinița seamănă cu New Yorkul, în comparație cu locul din care am evadat.

Malik nu exagerează când spune „evadat“. N-am plecat pur și simplu din Serenity; am scăpat de-acolo fugind în mare viteză cu un camion. Ar putea fi o poveste grozavă, numai că unul dintre noi – un băiat pe nume Hector – n-a scăpat cu viață.

În ușa camerei lui Randy se aude o bătaie – semnalul secret care înseamnă că Malik și cu mine nu trebuie să ne îmbrâncim ca să vedem cine apucă să se ascundă sub pat și cine rămâne să se îngheșuie în dulapul plin până la refuz. N-avem voie să stăm la Academia McNally, școala cu internat unde învață Randy. Dar aici am venit după ce am evadat. Randy era singurul om pe care-l cunoșteam în lumea de afară. Fusesse expediat la școala aceea pentru că se apropia prea tare de adevărul că „perfecta noastră comunitate“ era o mare minciună.

### *Verdict: infractor*

Ușa se deschide și intră Kevin, colegul de cameră al lui Randy, împreună cu încă un băiat. Sunt încărcăți amândoi cu pungi și caserole de spumă.

— Vești bune – avem resturi de pizza și niște pui prăjit...

Lui Kevin îi cad ochii pe bulucul de mâncare pe care mizăm la poker.

— Bravo, mersi. Noi ne punem gâtul la bătaie și jefuim cantina ca să-i hrănim pe prietenii voștri fugari și flămânzi, iar voi jucați poker pe mâncare!

— O s-o mâncăm, până la urmă, explică Randy. Nu uita că ne trebuie ceva și pentru fete. Probabil că sunt moarte de foame.

— Vin cu voi, se hotărăște Malik. Poate că măcar *ele* o să-mi dea să mănânc. Plus că mama îmi spunea tot timpul să nu mă joc cu mâncarea.

Se oprește brusc, iar eu îmi dau seama că se gândește la ai lui. El își iubește părinții, mama mai ales, care l-a răsfățat și l-a tratat ca pe un prinț. Eu n-am problema asta. Nu-l aveam decât pe tata, iar el s-a dovedit șeful întregului Proiect Osiris – alături de miliardara pe care n-o cunoaștem niciunul dintre noi.

Nu că vreunul dintre părinții noștri ne-ar fi fost părinți *cu adevărat* – adică în sens biologic. Noi suntem, de fapt, clone și facem parte dintr-un experiment secret smintit. Întregul oraș Serenity a fost creat special pentru Proiectul Osiris. Noi eram cobai, șoareci de laborator. De asta a trebuit să fugim de acolo. A fost singura noastră șansă să trăim cu adevărat.

Randy nu-i clonă, dar viața lui s-a învărtit în jurul Proiectului Osiris la fel de mult ca a oricărui dintre noi. Când a devenit prea curios să afle de ce unii eram

GORDON KORMAN

„speciali“, părinții lui – părinți *adevărați* – au preferat să-l expedieze la McNally, ca să nu riște compromiterea experimentului. Cred că l-a durut.

În afară de Randy, nimeni de la McNally nu știe despre ce-i vorba. Nici măcar el nu cunoaște întreaga poveste; n-a aflat încă *după cine* am fost clonați.

Aș vrea să nu fi aflat nici eu.

Ne uităm prin crăpătura ușii și ne asigurăm că nu ne vede nimeni.

— Putem merge... începe Malik.

*Bam!* Zgomotul nu-i foarte puternic, dar simțim parcă un mic cutremur. Clădirea pare să se reazeze pe temelii.

Kevin ne înșfacă pe amândoi, ne trage înapoi în cameră, trânțește ușa și o încuie.

Malik, care-i un tip voinic și nu-i obișnuit să fie apucat așa, se smulge din mâna lui, cu maxilarul încleștat.

— Ce-a fost asta? întreb eu, destul de zguduit.

Randy mă conduce la fereastră și ne uităm printre jaluzele la alea principală de afară. Un steag uriaș zace pe iarbă – acolo unde niciun steag n-ar trebui să ajungă. Două mogâldețe care se împleticesc pe picioare încearcă frenetic să împătorească mătasea umflată de vânt.

— Treaba asta se întâmplă cel puțin de două ori pe săptămână, explică Randy. Steagul e enorm și sripele-i rupt, așa că puștii mai mici nu-l pot mânui.

— Fascinant, lăläie Malik. Iar mie ar trebui să-mi pese pentru că...?

Răspunsul la întrebare sare în ochi atunci când din clădirea administrației iese alergând și dând din mâini un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat în costum. Nu înțelegem ce spune, dar e clar că-i beștelește pe copii

### *Verdict: infractor*

că au lăsat steagul să atingă solul, lucru cu desăvârșire interzis.

— Țsta-i directorul, domnul Ross, ne informează Kevin.

Dacă ne prindea pe drum spre căminul fetelor, ne-am fi trezit la trei metri de el.

— Mai stați câteva minute să-și facă numărul obișnuit, ne potolește Randy. Nu-i om rău, dacă nu-i pui la socoteală lăudăroșenia. Îmi amintește un pic de tatăl tău.

Mai că-i spun ce știe deja – că tatăl meu *chiar este* un om rău – adică, concret, e un savant nebun. Dar nu pot dezvălui asta de față cu Kevin.

În cele din urmă, predica se termină, iar steagul e împăturit și pus la păstrare peste noapte. După ce domnul Ross se întoarce în clădirea direcțiunii, Malik și cu mine luăm mâncarea și o ștergem spre căminul fetelor.

Pe drum vedem câțiva elevi care ne privesc bănuitor. După spusele lui Randy, circulă zvonuri despre noi: suntem niște nou-veniți pe care n-a avut nimeni ocazia să-i cunoască; suntem prieteni și/sau veri în vacanță de la o școală cu program permanent; suntem elevi veniți din străinătate. Ultima variantă e preferata mea, căci nu există țară pe lumea asta mai străină decât Serenity, New Mexico. Spre norocul nostru, copiii de la academie sunt prea prinși de viețile lor ca să-și bată capul insistent cu noi.

Cei care ne ascund au primit explicația cea mai apropiată de realitate. Randy le-a spus că am fugit de la el din oraș. Țsta-i adevărul – chiar dacă omite detalii importante.

GORDON KORMAN

Ajungem la camera 122 și bat în ușă semnalul secret.  
Nu răspunde nimeni.

Bat din nou, mai tare. Se aud fojgăieli și ușa se crapă puțin.

— Am adus mâncare, zice Malik nerăbdător. Aveți trei secunde să ne dați drumul înăuntru, altfel mănânc și partea voastră.

Tori Pritel ne bagă repede înăuntru. Camera e mai mică decât a lui Randy, dar mai drăguță, cu mobilă mai bună și televizor prin satelit. Îi aparține asistentei medicale de la Academia McNally, care e plecată pentru trei săptămâni la o școală din Maryland, într-un program de schimb de experiență.

Amber Laska, al patrulea membru al grupului nostru, nici măcar nu se uită la noi. E complet absorbită de o emisiune de știri. De când am plecat din Serenity, am devenit toți obsedați de presă. Acasă, Proiectul Osiris controla strict televiziunea, radioul, chiar și internetul. Eram feriți de orice informație referitoare la infracțiuni, conflicte sau violență. Până și istoria care ni se preda era curățată de amănunte neplăcute precum războaiele și revoluțiile. Singurul motiv pentru care știam ce e minciuna era ca să ni se spună că nimeni din Serenity n-a mințit vreodată. În Serenity nu existau secrete – dacă nu ținem cont de faptul că tot orașul era secret. Iar noi nu trebuia să aflăm asta.

Și iată-ne acum, patru clone evadate și ajunse în mijlocul unei lumi care e absolut un mister pentru noi. La McNally suntem oarecum la adăpost, dar nu mai putem rămâne multă vreme. Mai devreme sau mai târziu, zvonurile despre noi vor ajunge până la profesori.

*Verdict: infractor*

Întindem mâncarea primită pe covor, ca la picnic. Malik culege de pe jos un stetoscop și îl ridică ținându-l de-o ureche.

— Țasta pentru ce-i?

— Probabil că-i al asistentei, răspunde Tori. Dar noi îl folosim ca să ascultăm ce se întâmplă în camera de alături.

— Vă spionați vecinii? țâțâie Malik dezaprobat din buze. Nu-i deloc în spiritul Serenity. O să vi se scadă nota la recunoștință.

Ea roșește.

— Nu spionăm. Încercăm doar să înțelegem despre ce vorbesc copiii reali.

— Și? insist eu.

— Discută o grămadă despre un individ numit Burlacul. Mă gândesc că o fi din guvern. Și despre Starbucks – ăsta-i un restaurant din Pueblo. Cred că-i super-elegant, pentru că toate chestiile pe care le poți comanda au nume lungi, străine. A, și despre zombi. Țștia încă nu ne-am dat seama ce sunt, ridică ea din umeri. Bijuterii, poate.

— Mie-mi sună a cercei, sugerează Malik fără prea mare interes. Hai să mâncăm.

Ne apucăm de înfulecat. Până la urmă, mirosul de pizza călduță o dă gata și pe Amber, care ni se alătură.

— Tocmai am văzut un reportaj despre oameni care se îmbolnăvesc, dar nu pot merge la doctor deoarece nu-și permit! spumegă ea printre înghițiturile flămânde. În ce univers este permis așa ceva?

— În ăsta, îi spun eu sincer. Și probabil că nu-i lucrul cel mai neplăcut cu care va trebui să ne obișnuim.

— Păi, e greșit! insistă ea, ridicând tonul.

GORDON KORMAN

— Ssst, o atenționează Tori. Se presupune că ne ascundem.

— Dar în Serenity..

— Valea Fericită n-a fost niciodată un loc real, o întrerupe Malik, folosind porecla pe care i-a dat-o fostului nostru oraș. A fost un ditamai vasul de laborator, doar că mai plicticos. Iar noi suntem microbii cultivați în el.

Simplu spus, Proiectul Osiris este un studiu științific menit să afle dacă oamenii îngrozitori se nasc îngrozitori sau mediul îi face așa. Oare copiii răi crescuți într-o comunitate izolată unde nu se petrece nimic rău vor ajunge adulți răi chiar și în acest caz?

Problema este următoarea: De unde iei *bebeluși* malefici? „Tatăl“ meu, Felix Frieden – în realitate Hammerstrom – a găsit o soluție pe cât de oribilă, pe atât de ingenioasă: îi *clonezi* din *adulți* malefici.

Proiectul Osiris a colectat ADN de la unii dintre cei mai odioși infractori din sistemul penitenciar și a creat unsprezece clone – noi patru, sărmanul Hector și încă alți șase care au rămas în Serenity. Dacă o educație blândă și sănătoasă poate transforma cele mai mari scursuri ale lumii în cetățeni normali, se dovedește astfel că nu există oameni răi, ci numai medii periculoase.

Nu trebuia să știm niciodată adevărul despre noi înșine. A fost oricum destul de rău să aflăm că singurii părinți pe care îi cunoșteam erau chiar savanții care ne clonaseră. Pe urmă, însă, am descoperit și micul amănunt că eram copiile exacte ale unora dintre cei mai vicioși infractori care au trăit vreodată.

Unul dintre noi – un băiat, asta-i clar – este clonat după Bartholomew Glen, faimosul Ucigaș Rebus. Imposibil de



*Verdict: infractor*

știut sigur care anume. Fotografiile lui Glen de pe internet înfățișează un deținut de vârstă mijlocie, ras în cap, cu ochi pătrunzători și cu o expresie nebunească pe chip. Niciunul dintre noi nu seamănă cu el – sau poate că semănăm toți. Peste câteva zeci de ani unul dintre noi va arăta leit, lucru în stare să ne sperie de moarte. Cât privește restul, nici măcar nu putem presupune după cine am fost clonați, iar asta e și mai de speriat.

Următoarele momente le dedicăm modului zdravăn de a mânca, perfecționat de Malik. Până și Amber, care ține mereu regim, înfulecă felii de pizza una după alta. E un lucru mărunț, dar dovedește faptul că am început să trăim ca niște fugari. Fugarii mănâncă de parcă n-ar ști când mai au ocazia – și chiar nu știu. Când am ajuns prima oară la McNally, rezerva de jeleurii ascunsă în sertarul unde-și ține Randy lenjeria a fost prima mâncare pe care am văzut-o după aproape două zile.

— Grozavă haleală, mormăie Malik cu gura plină.

— Nu-i așa, știi bine, zice gânditoare Tori. Mai degrabă avem nevoie de ea. Acum aș da orice pentru chiftelele cu ardei iute ale lui Steve.

Îi spune tatălui ei pe nume – adică savantului pe care-l credea tată.

Malik se uită la ea și ridică o sprânceană.

— Ai remușcări, Toribilo?

Ea îl privește aspru.

— Am plecat pentru că n-aveam de ales – am înțeles toți asta. Dar nu schimbă cu nimic faptul că mi-e dor de părinții mei.

Malik nu se dă bătut.

— Singurii noștri părinți sunt pipetele și eprubetele.